

טקס יום העצמאות, מאי 2025

אוסף של אי-סדר

נפרש על שולחן באי-הסדר

מזלג מתמוזג עם סכין באי-סדר

והכף דוחקת בהם באי-סדר

כיסאות מקרבים לשולחן באי-סדר

וביניהם כמה ריקים באי-סדר

המחשבות מתרוצצות באי-סדר

משפטים נאמרים באי-סדר

שמועות זורמות באי-סדר

אנשים מסתובבים באי-סדר

זעקות נשמעות באי-סדר

וסוסים צונפים ורומסים באי-סדר

וכל מה שנבקש הן כמה דקות

שבהן נחזור לשכון באי של סדר,

ולא ההוא מסדר פסח,

רק סדר קטן בראש ובנשמה

שלא נתבלבל יותר מהאי-סדר.

(מדבריו של חיים אקשטיין)

כשהמלאכים עמדו לחלק לעם את החגים.... יצא יום העצמאות מהאולם עם
פרצוף של יום הזיכרון. כשהגיע זמנו לצאת אל העם, עם בגד הכלאיים של
כל החגים שהודבק לו, הוא גילה להפתעתו שכולם שמחים לקראתו.

הרחובות צוהלים, הכבישים חוגגים וגם בתי הכנסת מלאים התרגשות לקראת בואו. רק זקן אחד הביט בו, ב"הלל" המוכר שלו, ב"מי שעשה ניסים" שהעתיק וב"לשנה הבאה" שסחב, ואמר: זה בכלל לא חג חדש. אנחנו הרי מכירים אותו, אליו התפללנו בכל החגים האחרים.

זהו יום עצמאות שני שמתחולל עלינו מאז השבעה באוקטובר, כשמאותו היום נחרב עלינו סדר עולמנו ואין יודע אם ישוב לשכון במעוננו. אנו מצווים, ולא מן התורה, לשמוח בחג עצמאותנו, חג שבו גברנו על אויבנו סביב, כאן ובניכר. אך האם שמחתנו תהא שלמה כל עוד רבים כל כך טרם שבו לבתיהם, ורבים עוד יותר איבדו את חייהם בשמירה על ארצנו ועצמאותנו? עם זאת, מתוך עצב זה, מתוך חוסר האונים, עדיין עלינו להפיח שמחה בביטוי, "ואף על פי כן". ישראל דושמן כתב בשירו, "פה, בארץ חמדת אבות, תתגשמה כל התקוות. פה נחיה, פה ניצור, חיי חופש, חיי דרור." ניסינו עד לאחרונה לחיות על פי צו זה, אך לצערנו קמו עלינו צרינו ושיבשו את תוכניותינו.

בואו נאפשר ליום שהסתיים זה עתה, להצטרף ליתר הימים הרשומים בדפי ההיסטוריה שלנו, נניח לרגע בצד את צערנו, סבלנו ואכזבותינו, ולכמה שעות נכניס מעט שמחה בלבנו ביום העצמאות הבא עלינו לטובה. אם לפני מעל לשבעים שנה, כשהמדינה הייתה בראשית דרכה, צריכים היינו לשמוח על החסדים ועל הניסים שקרו לעמנו עם הקמת המדינה, הרי שכיום על אף האסון הכבד ביותר שפקדנו מאז השואה, עדיין עלינו לשמוח, ולו רק מעט, על כך שאנו עדיין גוברים על אויבים שהיו נחושים להשמידנו.